

2017. augusztus 18.

Az Unalaska Bay-ben látott bálna vacsora után immár sötétben hajóztunk be a külső öbölbe és horgonyoztunk le a part menti sekély részben. Ismét Dutch Harbor, a már jól ismert öböl! Reggel kicsit később keltünk, majd egyszer csak azt láttuk, Tim, a múltkor megismert Harbor Master megy el a parti úton autójával, dudál és integet nekünk. Micsoda fogadtatás! Később átálltunk az üzemanyagtöltő mólóhoz, majd behajóztunk a már ismert Small Boat Harborba. Elsőre betolattunk a legfelsőbb helyre, ami bizony nagyon passzentes volt.

Később onnan a HM javallatára (délután 4 után már nem Tim volt szolgálatban) átálltunk egy másik móló részhez, majd egy beérkező motoros kérésére még arrébb kellett húznunk a hajót, de végül csak megtaláltuk a helyünket.

Nem soká megérkezett a Custom, akinél az éves permitet (hajózási engedély) kellett kiváltani, mert a korábbi néhány napja lejárt. Kedves, nagydarab ember volt a Customer. Miután a permittel rendben voltunk, mondtam neki, hogy van egy puskánk is. No, a dolgok itt romlottak el. Az ember arca megváltozott és az eddigi barátságos modora – hogy úgy

mondjam - egész határozottá vált. Kérte, hozzam ki a puskát, hogy megnézzem, de ne legyen megtöltve, s mutatta az oldalát, nála sincs pisztoly. Természetesen kihoztam a puskát is, meg az összes meglévő papírunkat is, és oda adtam neki. No, a puskát ekkor láttam utoljára, bár ezt akkor még nem tudtam.

Amikor később visszajött, oda adta a permitet, majd bejött a hajóba és elmondta, most két választási lehetőségünk van. Mivel látja, hogy ez a puska nekünk tényleg csak önvédelmi célból kellett ráadásul én mondtam el neki, hogy nekünk van egy puskánk,

így se le nem csuknak, se nem büntetnek meg 5000 USD-re, se nem vesznek fel a fekete listára (bár ebben így utólag már nem vagyok biztos), azonban a puskát vagy ő most elkobozza, vagy azonmód ki kell küldenünk az országból. Ez utóbbi már a bónusz lehetőség, csak nekünk, csak most. Gondolom látta a megnyúlt arcunkat s azt mondtá, majd reggel eljön és elmegyünk a repülőtérre, ahol feladhatjuk. Minden esetre jelzés értékű volt, hogy az ember oldalán ekkor, és ezt követően már minden alkalommal ott fityegett a pisztolya. Bizony elég meglepetten álltunk a fejlemények előtt, lévén ez a puska immár kétszer teljesen hivatalosan belépett Kanadába, majd ugyanúgy ki is lépett onnan, majd tavaly az USA-ba való belépéskor is simán tudomásul vették, igaz akkor papírt nem kaptunk róla. Mint megtudtuk, a probléma oka az, hogy nincs alaszakai vadászati engedélyünk, amihez persze kell egy ún. ATF Form (Alcohol, Tobacco, Firearm), ami amolyan egyszerűsített behozatali és fegyverhasználati engedély. Mindezek megszerzése nem bonyolult csak a sorrend nem felcserélhető. Mivel mi előbb hoztuk be a fegyvert, és csak most kérnénk engedélyt, így a puskát most el kell koboznia. A dolog mégsem tűnt logikusnak. Tudható, hogy minden hajón, amelyik belép az országba, akár az indonéz majd japán térségből, akár az északnyugati átjáróból érkezik, mindegyiken van vadászpuska. Van, mert kell. E mellett az is biztos, hogy se az osztrákoknak, se a franciáknak, se a svájciaknak, se az ausztráloknak és a többieknek sincs alaszakai vadászati engedélye. Minek is lenne, hisz senki nem vadászni jön. Az elkobzott puskák mégsem állnak halmokban a hivatalban, és a lecsukott vitorlázókkal sem töltik meg a börtönöket, pedig jelen esetben nincs más megoldás mint az eltitkolás. Helyiek, akikkel később beszélünk mind egy okot mondtak. Ez az ember új itt, most helyezték át ide Arizonából és még nem tudja a helyi szokásokat. A korábbi vámossal semmi gond nem lett volna, épp úgy, ahogy az eddigi határátlépéseink során egyetlen határőrrel sem volt ilyen probléma. Mi most kifogtuk. Új seprő jól seper.....

Másnap megjelent az emberünk és együtt elmentünk a repülőtérre. Ott kiderült, hogy az Alaska Airlines nem szállíthatja el, mert nincsenek Alaszkán kívüli járatai. A FedEx pedig bár szállít mindenhova, de puskát valamiért mégsem. Ekkor jött az Alaska Airlines vezetője, aki egyébként kanadai állampolgár, és nagyon segítőkészen felajánlotta, hogy Ő személyesen

elviszi Anchorage-ba és onnan majd továbbküldik, vagy megőrzik amíg mi hazamegyünk. El kell mondanom, hogy bár emberileg minden segítséget megkaptunk, a megoldás azonban mégsem jött össze, ami kivitelezhető lett volna, az nem volt a Custom számára elfogadható. Végül a puskánkat mégiscsak elkobozták.

A Customeren egyébként körülbelül a folyamat felétől már az látszott, hogy talán ő is legszívesebben elengedne puskástul, de most már nem lehet. Gondolom még a folyamat elején lelkesen felhívta a főnökeit, s most amikor már mindenki ismeri az ügyet, most már nem lehet a dolgot amolyan normális módon kezelni. Mindenki, akivel beszéltünk, csak csóválta a fejét és azt kérdezte: No, és ezután mit mondtok majd a grizzlynek? Béke veled?

